

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Tdo/94/2016
Identifikačné číslo spisu: 3115010771
Dátum vydania rozhodnutia: 25.10.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:3115010771.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Serbovej a sudcov JUDr. Aleny Šiškovéj a JUDr. Martina Bargela na neverejnom zasadnutí 25. októbra 2017 v Bratislave v trestnej veci obvineného JUDr. C. G., pre prečin marenia úlohy verejným činiteľom podľa § 327 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, vedenej na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 6T/57/2015, o dovolaní, ktoré podal generálny prokurátor Slovenskej republiky, proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 5. mája 2016, sp. zn. 23To/83/2015, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky sa o d
m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd Trenčín uznesením z 18. júna 2015, sp. zn. 6T/57/2015, postupom podľa § 241 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku, s poukazom na § 215 ods. 1 písm. d/ a § 9 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku zastavil trestné stíhanie obvineného JUDr. C. G. pre skutok právne posúdený ako prečin marenia úlohy verejným činiteľom podľa § 327 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť na skutkovom základe, že

od októbra v roku 2013 do konca apríla v roku 2014, JUDr. C. G. - sudca Okresného súdu Bratislava I, Záhradnícka 10, Bratislava (ďalej len „OS Bratislava I“), pri výkone jeho sudcovskej právomoci v mieste sídla Okresného súdu Bratislava I, trikrát z nedbanlivosti podstatne sťažil splnenie dôležitej úlohy a spôsobil tým iný obzvlášť závažný následok, a to nasledovným spôsobom:

v bode č. 1)

vo väzobnej trestnej veci vedenej na OS Bratislava I pod sp. zn. 5T/85/2012, ako zákonný sudca s dlhoročnou praxou, poznajúc základnú zásadu trestného konania uvedenú v ustanovení § 2 ods. 6 Trestného poriadku, t.j. že súdy sú povinné vybavovať väzobné veci prednostne a urýchlene, a teda uvedomujúc si, že môže porušiť alebo ohroziť záujem chránený Trestným zákonom a spoliehajúc sa bez primeraných dôvodov na to, že také porušenie alebo ohrozenie nespôsobí, nepredložil v zákonnej lehote

uvedenej v ustanovení § 76 ods. 3 Trestného poriadku, t.j. v piatich pracovných dňoch pred uplynutím lehoty trvania väzby obvinených Ing. G. H. a G. D., ktorá sa končila dňa 21. októbra 2013. Krajskému súdu v Bratislave, Záhradnícka 10, Bratislava (ďalej len „KS v Bratislave“) predmetnú trestnú vec na rozhodnutie o sťažnosti obvinených proti rozhodnutiu o väzbe, ani v lehote uvedenej v ustanovení § 192 ods. 4 Trestného poriadku, následkom čoho senát KS v Bratislave, ktorému bola trestná vec predložená 30. októbra 2013, rozhodol dňa 31. októbra 2013 pod sp. zn. 1 Tos 129/2013 o prepustení obvinených Ing. G. H. a G. D.Č. z väzby na slobodu, čím JUDr. C. G. - sudca OS Bratislava I svojím konaním (nečinnosťou) podstatne sťažil splnenie základného účelu trestného konania vyplývajúceho z ustanovenia § 1 Trestného poriadku, ktorý patrí k dôležitým úlohám sudcu pri výkone jeho právomoci a taktiež spôsobil iný obzvlášť závažný následok jednak tým, že sa z väzby na slobodu dostali osoby, u ktorých aj v čase ich prepustenia z väzby na slobodu boli naďalej splnené všetky zákonné predpoklady na ich ďalšie väzobné stíhanie a tiež tým, že svojím konaním porušil viacero ustanovení zákonov, a to ustanovenia § 30 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov, podľa ktorého je sudca povinný zdržať sa pri výkone funkcie sudcu všetkého, čo by mohlo narušiť vážnosť a dôstojnosť funkcie sudcu alebo ohroziť dôveru v nezávislé, nestranné a spravodlivé rozhodovanie súdov, § 30 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov, podľa ktorého je sudca povinný vykonávať svoje povinnosti svedomito, v pridelených veciach konať plynulo bez zbytočných prieťahov, § 2 ods. 6 Trestného poriadku, podľa ktorého súdy sú povinné vybavovať väzobné veci prednostne a urýchlene, § 76 ods. 3 Trestného poriadku, podľa ktorého súd alebo sudca pre prípravné konanie rozhodne o väzbe alebo o návrhu prokurátora na predĺženie lehoty väzby v prípravnom konaní tak, aby v prípade podania sťažnosti proti rozhodnutiu mohol byť spis predložený nadriadenému súdu najneskôr päť pracovných dní pred uplynutím lehoty, ktorá by bola lehotou väzby v prípravnom konaní alebo pred uplynutím lehoty väzby v prípravnom konaní a § 192 ods. 4 Trestného poriadku, podľa ktorého o sťažnosti proti rozhodnutiu o väzbe po podaní obžaloby podľa § 76 ods. 3 rozhodne nadriadený súd najneskôr do uplynutia lehoty, ktorá by bola lehotou väzby v prípravnom konaní.

v bode č. 2)

vo väzobnej trestnej veci vedenej na OS Bratislava I pod sp. zn. 5T/88/2012, ako zákonný sudca s dlhoročnou praxou, poznajúc základnú zásadu trestného konania uvedenú v ustanovení § 2 ods. 6 Trestného poriadku, t.j. že súdy sú povinné vybavovať väzobné veci prednostne a urýchlene, a teda uvedomujúc si, že môže porušiť alebo ohroziť záujem chránený Trestným zákonom a spoliehajúc sa bez primeraných dôvodov na to, že také porušenie alebo ohrozenie nespôsobí, nerozhodol v predmetnej trestnej veci o žiadosti obžalovaného G. A. o prepustenie z väzby na slobodu prednostne a urýchlene, ale až po 85 dňoch od podania žiadosti, taký postup bol KS v Bratislave vyhodnotený ako prieťahy v konaní a porušenie práv obžalovaného, pričom v dôsledku týchto skutočností senát KS v Bratislave uznesením pod sp. zn. 4Tos 131/2013 z 05. novembra 2013 prepustil obžalovaného G. A. z väzby na slobodu, čím JUDr. C. G. - sudca OS Bratislava I svojím konaním (nečinnosťou) podstatne sťažil splnenie základného účelu trestného konania vyplývajúceho z ustanovenia § 1 Trestného poriadku, ktorý patrí k dôležitým úlohám sudcu pri výkone jeho právomoci a taktiež spôsobil iný obzvlášť závažný následok jednak tým, že sa z väzby na slobodu dostali osoby, u ktorých aj v čase ich prepustenia z väzby na slobodu boli naďalej splnené všetky zákonné predpoklady na ich ďalšie väzobné stíhanie a tiež tým, že svojím konaním porušil viacero ustanovení zákonov, a to ustanovenia § 30 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov, podľa ktorého je sudca povinný zdržať sa pri výkone funkcie sudcu všetkého, čo by mohlo narušiť vážnosť a dôstojnosť funkcie sudcu alebo ohroziť dôveru v nezávislé, nestranné a spravodlivé rozhodovanie súdov, § 30 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov, podľa ktorého je sudca povinný vykonávať svoje povinnosti svedomito, v pridelených veciach konať plynulo bez zbytočných prieťahov a § 2 ods. 6 Trestného poriadku, podľa ktorého súdy sú povinné vybavovať väzobné veci prednostne a urýchlene,

v bode č. 3)

vo väzobnej trestnej veci vedenej na OS Bratislava I pod sp. zn. 5T/85/2012, proti obžalovaným C. I.,

G. L. a G. L., ako zákonný sudca s dlhoročnou praxou, poznajúc základnú zásadu trestného konania uvedenú v ustanovení § 2 ods. 6 Trestného poriadku, t. j. že sudy sú povinné vybavovať väzobné veci prednostne a urýchlene, a teda uvedomujúc si, že môže porušiť alebo ohroziť záujem chránený Trestným zákonom a spoliehajúc sa bez primeraných dôvodov na to, že také porušenie alebo ohrozenie nespôsobí, určoval termíny hlavných pojednávaní takým spôsobom, že intervaly medzi hlavnými pojednávaniami boli neprimerane dlhé a navyše počas dvoch hlavných pojednávaní nevykonával žiadne dokazovanie a ani žiadny úkon umožňujúci a smerujúci k vykonaniu dokazovania, čím svojím konaním spôsobil v predmetnom trestnom konaní prieťahy, na základe ktorých následne senát KS v Bratislave uznesením pod sp. zn. 3Tos/51/2014 zo 6. apríla 2014, rozhodol o prepustení obžalovaných C. I.M., G. L. a G. L.Í. z väzby ihneď na slobodu, čím JUDr. C. G. - sudca OS Bratislava I svojím konaním (nečinnosťou) podstatne sťažil splnenie základného účelu trestného konania vyplývajúceho z ustanovenia § 1 Trestného poriadku, ktorý patrí k dôležitým úlohám sudcu pri výkone jeho právomoci a taktiež spôsobil iný obzvlášť závažný následok jednak tým, že sa z väzby na slobodu dostali osoby, u ktorých aj v čase ich prepustenia z väzby na slobodu boli naďalej splnené všetky zákonné predpoklady na ich ďalšie väzobné stíhanie a tiež tým, že svojím konaním porušil viacero ustanovení zákonov, a to ustanovenia § 30 ods. 1 zákona č. 335/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov, podľa ktorého je sudca povinný zdržať sa pri výkone funkcie sudcu všetkého, čo by mohlo narušiť vážnosť a dôstojnosť funkcie sudcu alebo ohroziť dôveru v nezávislé, nestranné a spravodlivé rozhodovanie súdov, § 30 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov, podľa ktorého je sudca povinný vykonávať svoje povinnosti svedomito, v pridelených veciach konať plynulo bez zbytočných prieťahov a § 2 ods. 6 Trestného poriadku, podľa ktorého sudy sú povinné vybavovať väzobné veci prednostne a urýchlene,

pretože ide o osobu, ktorá je za skutky, ktoré sú jej kladené za vinu vyňatá z pôsobnosti orgánov činných v trestnom konaní a súdu podľa § 8 ods. 1 Trestného poriadku a trestné stíhanie obvineného je neprípustné.

Na podklade sťažnosti prokurátora Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky podanej proti prvostupňovému uzneseniu, Krajský súd v Trenčíne na neverejnom zasadnutí 5. mája 2016 v konaní vedenom pod sp. zn. 23To/83/2015 rozhodol tak, že podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku sťažnosť prokurátora zamietol, pretože nie je dôvodná.

Proti vyššie označenému uzneseniu krajského súdu podal v zákonnej lehote dovolanie generálny prokurátor Slovenskej republiky z dôvodu dovolania uvedenom v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku.

V písomných dôvodoch podaného dovolania uviedol:

Obžaloba bola podaná pre skutok právne posúdený ako prečin marenia úlohy verejným činiteľom podľa § 327 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

„... obvinený nepredložil v zákonnej lehote uvedenej v ustanovení § 76 ods. 3 Trestného poriadku t.j. v piatich pracovných dňoch pred uplynutím lehoty trvania väzby obvinených Ing. G. H. a G. D., ktorá sa končila dňa 21. októbra 2013, Krajskému súdu v Bratislave predmetnú trestnú vec na rozhodnutie o sťažnosti obvinených proti rozhodnutiu o väzbe, ani v lehote uvedenej v ustanovení § 192 ods. 4 Trestného poriadku...“.

Podľa § 72 ods. 1 Trestného poriadku sa rozhodnutím o väzbe rozumie rozhodnutie o

- a) vzatí alebo nevzatí obvineného do väzby; za rozhodnutie o nevzatí do väzby sa považuje aj rozhodnutie o ponechaní obvineného na slobode pri nahradení väzby,
- b) prepustení z väzby a o zamietnutí žiadosti o prepustenie obvineného z väzby; za takúto žiadosť sa považuje aj žiadosť o nahradenie väzby,
- c) zmene dôvodov väzby obvineného,

- d) návrhu na predĺženie lehoty väzby obvineného,
- e) ponechaní obvineného vo väzbe, alebo predĺžení celkovej lehoty väzby v trestnom konaní,
- f) prepustení zatknutého obvineného na slobodu; za takéto rozhodnutie sa považuje aj rozhodnutie o ponechaní obvineného na slobode pri nahradení väzby.

Zákonná úprava teda presne definuje, čo sa rozumie rozhodnutím o väzbe.

Výklad súdu prvého aj druhého stupňa o spornosti toho, čo sa rozumie rozhodovaním o väzbe teda s prihliadnutím na prvý bod obžaloby je nesprávny a arbitrárny.

Obvinený v trestnej veci na návrh prokurátora rozhodol o ponechaní obvinených Ing. G. H. a G. D. vo väzbe, pretože boli splnené zákonné podmienky na takéto rozhodnutie podľa § 76 ods. 3 ostatná veta Trestného poriadku - návrh prokurátora bol podaný včas; pre obtiažnosť veci alebo z iných závažných dôvodov trestné stíhanie nebolo možné skončiť; prepustením obvinených na slobodu hrozilo, že bude zmarené alebo podstatne sťažené dosiahnutie účelu trestného konania.

Je nesporné, že obvinený v predmetnej veci vydal rozhodnutie. Túto skutočnosť prokurátor v podanej obžalobe považoval za preukázanú a nespornú.

Po rozhodnutí sudcu o ponechaní obvinených vo väzbe obvineným vzniklo zákonné oprávnenie podať sťažnosť.

Obvinení Ing. G. H. a G. D. toto svoje zákonné oprávnenie využili a podali sťažnosť proti uzneseniu o ich ponechaní vo väzbe.

Podľa § 76 ods. 3 Trestného poriadku sudca pre prípravné konanie rozhodne o väzbe alebo o návrhu prokurátora na predĺženie lehoty väzby v prípravnom konaní tak, aby v prípade podania sťažnosti proti rozhodnutiu mohol byť spis predložený nadriadenému súdu najneskôr päť pracovných dní pred uplynutím lehoty, ktorá by bola lehotou väzby v prípravnom konaní alebo pred uplynutím lehoty väzby v prípravnom konaní; nadriadený súd rozhodne do uplynutia lehoty, ktorá by bola lehotou väzby v prípravnom konaní alebo lehoty, ktorá sa má predĺžiť, inak predseda senátu nadriadeného súdu prepustí obvineného z väzby na slobodu písomným príkazom, ktorý musí byť primerane odôvodnený. Predĺžiť lehotu väzby možno len vtedy, ak návrh podľa odseku 2 bol podaný včas a ak nebolo možné pre obtiažnosť veci alebo z iných závažných dôvodov trestné stíhanie skončiť a prepustením obvineného na slobodu hrozí, že bude zmarené alebo podstatne sťažené dosiahnutie účelu trestného konania.

Podľa citovaného ustanovenia Trestného poriadku sudca pre prípravné konanie najskôr rozhodne o návrhu prokurátora na predĺženie lehoty väzby v prípravnom konaní.

Následne môžu, ale nemusia obvinení, ktorých sa uznesenie priamo týka, podať voči rozhodnutiu sťažnosť. Ak svoje oprávnenie obvinení využijú, má sudca v rámci zákonom zverených právomocí zákonnú povinnosť urobiť úkon smerujúci k predloženiu sťažnosti spolu so súdnym spisom nadriadenému súdu a tento úkon musí sudca urobiť v zákonom ustanovenej lehote (piatich pracovných dní pred uplynutím lehoty, ktorá bola lehotou väzby v prípravnom konaní alebo pred uplynutím lehoty väzby v prípravnom konaní). Ide o zákonnú lehotu poriadkovej povahy.

Podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

Z ustanovenia § 192 ods. 1 Trestného poriadku vyplýva, že za konanie, ktoré končí vydaním rozhodnutia podľa Trestného poriadku, možno považovať len konanie sudcu, ktoré predchádza výrokom napadnutého uznesenia, pretože len správnosť tohto konania preskúmava nadriadený súd.

Postup sudcu ako predloženie sťažnosti a súdneho spisu nadriadenému súdu zákon nepodraduje pod pojem konanie, či rozhodovanie. Ide o úkon súdu, prostredníctvom ktorého dochádza k plneniu základných povinností sudcov v rozsahu riadneho a včasného vybavovania pridelených vecí (podľa § 30 ods. 6 zákona č. 385/2000 Z. z., v súlade s ktorým je sudca povinný využívať určené pojednávacie dni a tak zabezpečovať riadne a včasné vybavovanie pridelených vecí).

Sudca pri výkone svojej funkcie rozhoduje t. j. realizuje určitý proces, ktorého výsledkom je procesné rozhodnutie. Sudca pri výkone svojej funkcie však vykonáva aj iné úkony, ktoré s rozhodovaním nesúvisia.

Podľa § 327 ods. 1 Trestného zákona sa trestného činu marenia úlohy verejným činiteľom dopustí verejný činiteľ, ktorý pri výkone svojej právomoci z nedbanlivosti zmarí alebo podstatne sťažuje splnenie dôležitej úlohy. V takomto prípade sa verejný činiteľ potrestá odňatím slobody až na dva roky.

Subjektom takéhoto trestného činu môže byť len špeciálny subjekt, ktorým je verejný činiteľ.

Podľa § 128 ods. 1 Trestného zákona sa za verejného činiteľa pre účely tohto zákona považuje aj sudca. Pre trestnú zodpovednosť verejného činiteľa sa podľa jednotlivých ustanovení Trestného zákona vyžaduje, aby trestný čin bol spáchaný v súvislosti s jeho právomocou a zodpovednosťou.

Objektom tohto trestného činu je záujem na riadnom a dôslednom plnení úloh verejných činiteľov.

Obvinený podľa § 76 ods. 3 Trestného poriadku rozhodol uznesením o predĺžení väzby. Obvinený teda mal za to, že sú splnené zákonné podmienky na predĺženie väzby, okrem iného aj podmienka, že „prepustením obvinených na slobodu hrozí, že bude zmarené alebo podstatne sťažené dosiahnutie účelu trestného konania“.

Následne bolo zákonnou povinnosťou obvineného ako sudcu predložiť súdny spis spolu so sťažnosťou obvinených nadriadenému súdu v zákonom ustanovenej lehote.

Obvinený napriek tomu, že vedel o tejto svojej povinnosti a vedel aj o následkoch nesplnenia takejto povinnosti, bezdôvodne nekonal podľa jemu zákonom zverenej právomoci, čo malo za následok, že nadriadený súd musel obvinených v trestnej veci prepustiť z väzby na slobodu.

Z vyššie opísaného skutkového stavu vyplýva záver, že obvinený pri výkone svojej právomoci (právomoc upravená v § 76 ods. 3 Trestného poriadku) z nedbanlivosti (pretože vedel, že môže porušiť alebo ohroziť záujem chránený Trestným zákonom, ale bez primeraných dôvodov sa spoliehal, že také porušenie alebo ohrozenie nespôsobí) zmaril alebo podstatne sťažil splnenie dôležitej úlohy, ktorou bolo dosiahnutie účelu trestného konania.

Obvinený naplnil skutkovú podstatu trestného činu marenia úlohy verejným činiteľom upravenú v § 327 ods. 1 Trestného zákona.

Konaním spočívajúcim v opomenutí - nepredložení sťažností obvinených a súdneho spisu nadriadenému súdu, naplnil skutkovú podstatu trestného činu. Po vydaní prvostupňového rozhodnutia nie je možné povinnosť sudcu predložiť sťažnosť a súdny spis nadriadenému súdu podradiť pod pojem rozhodovanie, pretože ide o administratívny úkon, ktorý sa žiadnym spôsobom priamo netýka práv obvineného, či iných strán konania.

Preto sa v danom prípade na obvineného nemôže vzťahovať tzv. hmotnoprávna funkčná imunita sudcu podľa § 29a ods. 1 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a príslušných a o zmene a doplnení niektorých zákonov a podľa čl. 148 ods. 4 Ústavy SR.

V druhom bode bola obžaloba podaná pre skutok právne posúdený ako prečin marenia úlohy verejným

činiteľom podľa § 327 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

„... obvinený nerozhodol v predmetnej trestnej veci o žiadosti obžalovaného G. A. o prepustenie z väzby na slobodu prednostne a urýchlene, ale až po 85 dňoch od podania žiadosti, taký postup bol KS v Bratislave vyhodnotený ako priet’ahy v konaní a porušenie práv obžalovaného, pričom v dôsledku týchto skutočností senát KS v Bratislave uznesením pod sp. zn. 4 Tos 131/2013 z 5.11.2013 prepustil obžalovaného G. A. z väzby na slobodu ...“.

V treťom bode obžaloba bola podaná pre skutok právne posúdený ako prečin marenia úlohy verejným činiteľom podľa § 327 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

„obvinený určoval termíny hlavných pojednávaní takým spôsobom, že intervaly medzi hlavnými pojednávaniami boli neprimerané dlhé a navyše počas dvoch hlavných pojednávaní nevykonal žiadne dokazovanie a ani žiadny úkon umožňujúci a smerujúci k vykonaniu dokazovania, čím svojím konaním spôsobil v predmetnom trestnom konaní priet’ahy, na základe ktorých následne senát KS v Bratislave uznesením pod sp. zn. 3 Tos 51/2014 zo 6.4.2014, rozhodol o prepustení obžalovaných C. I.Ó., G. L. a G. L. z väzby ihneď na slobodu“.

V druhom bode ako aj treťom bode obžaloby sa obvinenému kládlo za vinu, že omisívnym konaním v rámci výkonu svojej právomoci zmaril alebo podstatne sťažil splnenie dôležitej úlohy, keďže v dôsledku jeho nečinnosti došlo k prepusteniu obvinených na slobodu napriek tomu, že dôvody väzby existovali.

Okresný súd vo svojom uznesení poukázal na výkladovú definíciu pojmu „rozhodovacia činnosť súdu“, ako ju ustálil Najvyšší súd Slovenskej republiky a Ústavný súd Slovenskej republiky.

Krajský súd sa s odôvodnením uznesenia okresného súdu v celom rozsahu stotožnil.

Podľa výkladových definícií Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu Slovenskej republiky sa v užšom slova zmysle rozhodovacou činnosťou súdu rozumie konanie a rozhodovanie súdu v konkrétnej právnej veci, t.j. od začatia konania, na základe návrhu alebo bez návrhu, cez jednotlivé procesné úkony, procesné čiastkové rozhodnutia, až po rozhodnutie vo veci samej, teda že pôjde najmä o procesné pravidlá vedenia konania (procesné úkony alebo procesné rozhodnutia, vydané v priebehu súdneho konania, ktoré sú nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci samej) a rozhodnutia súdu v konkrétnej právnej veci, pričom za uvedené procesné úkony alebo procesné rozhodnutia možno považovať napríklad ustanovenie tlmočníka, znalca, opatrovníka, rozhodnutie o námietke zaujatosti, ktorých spoločným znakom je, že nejde o rozhodnutia konečné, ale po ich vydaní konanie pred súdom pokračuje.

Ani jedna z výkladových definícií však neupravuje a nepodriaďuje pod rozhodovaciu činnosť súdu absolútnu nečinnosť sudcu priamo odporujúcu zákonu, či omisívne konanie sudcu pri výkone jemu zákonom zverenej právomoci.

Nemožno teda súhlasiť so záverom, že omisívne konanie obvineného je možné zahrnúť pod výkladovú definíciu pojmu rozhodovacia činnosť súdu, t. j. že by sa mal dopustiť omisívnych konaní, ktoré sa mu kladú za vinu, v súvislosti s jeho rozhodovacou činnosťou.

Z výkladovej definície je zrejmé, že Najvyšší súd Slovenskej republiky ako aj Ústavný súd Slovenskej republiky majú za to, že pod rozhodovaciu činnosť súdu je potrebné podradiť procesné úkony a rozhodnutia, ktoré sa realizujú v rámci zákonom zverenej právomoci sudcu jeho, komisívnym konaním.

Zavinené omisívne konanie sudcu nie je možné subsumovať pod výkladovú definíciu pojmu „rozhodovacia činnosť súdu“, ako ho ustálil Najvyšší súd Slovenskej republiky a Ústavný súd Slovenskej republiky.

Základným cieľom súdneho procesu trestného je nestranné a spravodlivé rozhodnutie súdu vo veci samej. Jeho dosiahnutie, resp. splnenie najefektívnejším spôsobom nie je možné dosiahnuť omisívnym konaním sudcu, teda jeho neodôvodnenou nečinnosťou, ale práve naopak aktívnym a včasným vykonávaním procesných úkonov a procesnými rozhodnutiami, ktoré tvoria aj samotnú rozhodovaciu činnosť súdu.

Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že v prípade skutkov v bodoch 2) a 3) obžaloby sa obvinený ako sudca mal týchto dopustiť tak, že svojím omisívnym konaním, t. j. nečinnosťou, podstatne sťažil splnenie základného účelu trestného konania, ktorý patrí k dôležitým úlohám sudcu pri výkone jeho právomoci a zároveň spôsobil iný obzvlášť závažný následok, čo potom v súvislosti s vyššie uvedenými relevantnými právnymi úvahami vylučuje prijať záver, že skutky, ktoré sú kladené obvinenému za vinu, boli spáchané v súvislosti s jeho rozhodovacou činnosťou, t. j. aktívnym komisívnym konaním, ale práve naopak, vedie k právne relevantnému záveru, že nečinnosť sudcu v rámci predmetných súdnych procesov nie je možné subsumovať pod všeobecne akceptované výkladové definície ustáleného slovného spojenia „rozhodovacia činnosť súdu“.

V súlade s uvedeným právnym záverom možno konštatovať, že na obvineného sa ani v prípade skutkov v bodoch 2) a 3) obžaloby (a uznesenia prvostupňového aj odvolacieho súdu) nevzťahuje hmotnoprávna funkčná imunita sudcu, ako je upravená v § 29a ods. 1 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a príseďiacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov, a teda obvinený nie je osobou, ktorá je za skutky, ktoré sa jej kladú za vinu, vyňatý z pôsobnosti orgánov činných v trestnom konaní a súdu podľa § 8 ods. 1 Trestného poriadku.

Okresný súd odôvodnil svoje rozhodnutie odkazom na viaceré, aj nezáväzné zdroje, z ktorých čerpal a jeho snahou bolo argumentačne preukázať, že sudca, ako taký je osobou, ktorú nemožno za žiadnych okolností vystaviť trestnému stíhaniu, a to ani vtedy, ak by došlo k naplneniu skutkovej podstaty trestného činu porušením sudcovských povinností.

V tomto rozsahu treba uviesť, že imunita sudcov nie je neobmedzená ani výlučná.

Tento záver prezentoval predsedovi Súdnej rady Slovenskej republiky prezident Európskej siete Súdnych rád Lord Justice John Thomas v dokumente Aide memoire z októbra 2010.

Prezident Európskej siete Súdnych rád doslova povedal „(...) všeobecná zásada je jasná. Zatiaľ čo by sa žiadny sudca nemal zodpovedať za výkon svojej funkcie ako sudca, imunita pred trestným stíhaním v zmysle bežných trestných zákonov mu neprislúcha ak porušuje tieto zákony či už pri výkone svojich sudcovských povinností alebo ako súkromná osoba, (celý dokument je zverejnený na webovej stránke súdnej rady - dokumenty ENCJ)“.

Etika, slušnosť, dôstojnosť a konanie v súlade s platnou právnou úpravou by mali byť výsadou sudcov pri výkone ich právomoci, ale aj v ich osobnom živote. Práve sudcovia by mali tvoriť stav, ku ktorému budú ľudia v spoločnosti vzhliadať a ktorých si budú vážiť.

Na základe vyššie uvedených skutočností prokurátor zaujal stanovisko, že rozhodnutia prvostupňového aj odvolacieho súdu sú založené na nesprávnom použití ustanovenia § 29a ods. 1 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a príseďiacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

Nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia zakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku, pričom toto porušenie predmetného zákona zásadným spôsobom ovplyvnilo postavenie obžalovaného v jeho prospech (§ 371 ods. 5 Trestného poriadku).

Navrhol preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky:

podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že uznesením Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn.

23To/83/2015-378, z 5. mája 2016 bol porušený zákon v ustanovení § 193 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku a predchádzajúcim konaním v ustanoveniach § 29a ods. 1 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a príseďiacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov a ustanoveniach § 241 ods. 1 písm. c/, § 215 ods. 1 písm. d/, § 9 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku v prospech obvineného JUDr. C. G.,

podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil uznesenie Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 23To/83/2015-378, z 5. mája 2016 ako aj predchádzajúce konanie, vrátane uznesenia Okresného súdu Trenčín, sp. zn. 6T/57/2015-353, z 18. júna 2016 a

podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal Okresnému súdu Trenčín, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K podanému dovolaniu sa vyjadril obvinený JUDr. C. G., prostredníctvom obhajcu JUDr. Petra Filipa.

Vo vyjadrení uviedol: „ Namietané rozhodnutie krajského súdu ako aj rozhodnutie prvostupňového súdu, ktoré tomuto predchádzalo, považujem za vecne správne a vydané v súlade so zákonom, pričom s právnymi názormi, ktoré si pri svojom rozhodovaní zhodne osvojili ako okresný, tak aj krajský súd, sa v celom rozsahu stotožňujem a nevidím jediný dôvod, pre ktorý by malo byť namietané uznesenie krajského súdu zrušené.

I.

Generálny prokurátor odôvodňuje podanie dovolania v predmetnej veci tým, že podľa neho krajský súd vec nesprávne právne posúdil, keď si v celom rozsahu osvojil závery prvostupňového súdu, ktorý svojím uznesením z 18. júna 2016, sp. zn. 6T/57/2015, podľa § 241 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku s poukazom na § 215 ods. 1 písm. d/ Trestného poriadku a § 9 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku zastavil trestné stíhanie obvinenému JUDr. C. G. pre skutok právne posúdený ako prečin marenia úlohy verejným činiteľom podľa § 327 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona.

Nesprávne právne posúdenie veci má v zmysle podaného dovolania spočívať v nesprávnom použití ustanovenia § 29a ods. 1 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a príseďiacich a článku 148 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky o tzv. hmotnoprávnej funkčnej imunite sudcov.

Podľa právneho názoru generálneho prokurátora nemožno vyššie uvedené zákonné ustanovenia vzťahovať na daný prípad, nakoľko konanie JUDr. G. v súvislosti s prejednávanou vecou nie je možné subsumovať pod pojem „rozhodovanie,“ keďže pod tento pojem spadá výlučne komisívne konanie. V tomto prípade preto neboli splnené podmienky pre zastavenie trestného stíhania obvineného podľa § 241 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku s poukazom na § 215 ods. 1 písm. d/ a § 9 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku.

Nad rámec uvedeného generálny prokurátor nesúhlasí ani s právnym názorom súdu/ov vo vzťahu k naplneniu znakov skutkovej podstaty trestného činu podľa § 327 Trestného zákona, nakoľko prejednaným konaním JUDr. G. malo podľa neho jednoznačne dôjsť k zmareniu, resp. podstatnému sťaženiu splnenia dôležitej úlohy, keďže prepustením obvinených z väzby na slobodu hrozí zmarenie alebo podstatné sťaženie dosiahnutia účelu trestného konania.

II.

V prvom rade uvádzam, že s písomnými dôvodmi podaného dovolania nesúhlasím a s právnymi názormi v tomto uvedenými sa nestotožňujem.

Niet žiadnych pochybností o tom, že k prejednanému konaniu JUDr. G. došlo v súvislosti s výkonom funkcie sudcu, t.j. v súvislosti s jeho rozhodovaním, na ktoré sa vzťahuje tzv. hmotnoprávna imunita ako základný atribút ústavného princípu nezávislosti súdnictva.

K pojmu rozhodovanie sudcu nemožno pristupovať reštriktívne a z tohto extrahovať len určité izolované činnosti, ktoré doslovne naplňajú obsah tohto pojmu, t.j. aktívne konanie bezprostredne smerujúce k určitému rozhodnutiu.

V tomto smere sa v celom rozsahu stotožňujem s právnym názorom krajského súdu, podlá ktorého aj nekonanie vo veci, resp. oneskorené rozhodnutie je nevyhnutné považovať za súčasť rozhodovania a jednoznačne spadá pod pojem rozhodovacej činnosti sudcu.

Rozhodovanie sudcu ako činnosť, prostredníctvom ktorej dochádza k reálnemu výkonu funkcie sudcu, požíva v zmysle príslušných zákonných ustanovení ochranu ako celok, pričom sa nevzťahuje len na určité „druhy“ rozhodovacej činnosti.

Inými slovami, pokiaľ ide o konanie, ku ktorému došlo v súvislosti s výkonom sudcovskej funkcie, je z pohľadu aplikovateľnosti § 29a ods. 1 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a článku 148 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky irelevantné, či bolo toto konanie komisívne alebo omisívne.

Nad rámec uvedeného, pokiaľ ide o naplnenie, resp. nenaplnenie znakov skutkovej podstaty trestného činu podľa § 327 Trestného zákona prejednáványm konaním JUDr. G., v tejto súvislosti mám za to, že v danom prípade jednoznačne absentuje následok v podobe zmarenia či podstatného sťaženia účelu trestného konania.

Pre naplnenie objektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu marenia úlohy verejným činiteľom nepostačuje len potenciálny predpoklad o možnosti zmarenia či podstatného sťaženia splnenia dôležitej úlohy, v tomto prípade účelu trestného konania.

V tejto súvislosti uvádzam, že napriek prepusteniu obvinených z väzby na slobodu, títo sa riadne aj naďalej zúčastňovali všetkých úkonov trestného konania a poskytovali potrebnú súčinnosť, a teda v dôsledku ich „pobytu na slobode“ nedošlo k zmareniu či podstatnému sťaženiu účelu trestného konania, trestné konanie nebolo touto skutočnosťou žiadnym spôsobom ovplyvnené.

Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že absencia škodlivého následku je v tomto prípade viac ako zrejma, prejednávané konanie by ani nebolo možné kvalifikovať ako trestný čin, a teda sa opäť aj v tomto smere v celom rozsahu stotožňujem s právnym názorom krajského súdu vyjadreným v namietanom rozhodnutí.

S poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie zamietol ako nedôvodné.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) primárne konštatoval, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), bolo podané oprávnenou osobou, v lehote a predpísaným spôsobom (§ 369 ods. 2 písm. a/, § 370 Trestného poriadku), pričom boli splnené aj ďalšie podmienky dovolania podľa § 372 až § 374 Trestného poriadku, dospel však k záveru, že nie je naplnený dôvod dovolania uvedený dovolateľom v jeho dovolaní.

Hneď v úvode je potrebné zdôrazniť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý umožňuje oprávneným osobám namietat' zásadné porušenie procesnoprávných a hmotnoprávných ustanovení v rozhodnutiach súdov, a to z dôvodov, ktoré sú taxatívne upravené v ustanovení § 371 ods. 1 písm. a/ až písm. n/ Trestného poriadku.

Dovolacím dôvodom podľa ustanovenia § 371 písm. i/ Trestného poriadku je, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, alebo na nesprávnom použití iného

hmotnoprávneho ustanovenia: správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Samosudca okresného súdu po podaní obžaloby v rámci jej preskúmania (§ 241 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku) zistil, že v osobe obvineného JUDr. C. G. sa jedná o osobu sudcu a skutkov, ktoré sú mu obžalobou kladené za vinu sa mal dopustiť v rámci rozhodovania v trestných veciach vedených na Okresnom súde Bratislava I, pod sp. zn. 5T /85/2012 a 5T/88/2012 a preto v súlade so zákonom primárne skúmal, či konanie, tak ako je ustálené v skutkových vetách obžaloby, nespadá pod rozhodovanie sudcu, na ktoré sa v čase spáchania skutkov, ako aj v súčasnosti vzťahuje tzv. funkčná imunita sudcu podľa § 29a ods. 1 zák. č. 385/2000 Z. z. a v súčasnosti aj podľa čl. 148 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, v zmysle ktorých ustanovení za rozhodovanie nemožno sudcu stíhať a to ani po zániku jeho funkcií, teda skúmal, či obvinený nie je osobou, ktorá požíva imunity a výsady podľa zákona, alebo medzinárodného práva a teda nepodlieha pôsobnosti orgánov činných v trestnom konaní a súdu (§ 8 ods. 1 Trestného poriadku).

Úlohou dovolacieho súdu v tomto konaní bolo posúdiť rozdielne právne názory konajúcich súdov a dovolateľa v otázke, čo je potrebné považovať za rozhodovanie sudcu, pre ktoré je sudca vyňatý z pôsobnosti orgánov činných v trestnom konaní a súdu.

Prokurátor v dovolaní vyslovil názor, že ani jedna z výkladových definícií neupravuje a nepodriaduje pod rozhodovaciu činnosť súdu konanie, ktoré spočíva v opomenutí, (v posudzovanom prípade nepredložení sťažností obvinených a súdneho spisu nadriadenému súdu na rozhodnutie - ide len o administratívny úkon), absolútnu nečinnosť sudcu priamo odporujúcu zákonu, či omisívne konanie sudcu pri výkone jemu zákonom zverenej právomoci. Má za to, že pod pojmom rozhodovacia činnosť súdu je treba rozumieť len úkony, ktoré sudca vykonáva výlučne komisiálnym spôsobom, teda aktívnou činnosťou.

Nemožno teda súhlasiť so záverom, že omisívne konanie obvineného je možné zahrnúť pod výkladovú definíciu pojmu rozhodovacia činnosť súdu, t. j. že by sa mal dopustiť omisívnych konaní, ktoré sa mu kladú za vinu, v súvislosti s jeho rozhodovacou činnosťou.

Oba konajúce súdy, okresný súd i krajský súd naopak vyslovili názor, že aj opomenutie, nekonanie vo veci, resp. oneskorené rozhodnutie je súčasťou rozhodovania a jednoznačne spadá pod pojem rozhodovacej činnosti sudcu.

V oblasti imunity sudcov, v časovom horizonte medzi obdobím kedy mali byť žalované skutky spáchané a obdobím rozhodovania, došlo k legislatívnym zmenám, avšak tieto zmeny sa obsahovo podstaty hmotnoprávnej imunity sudcov nedotkli. Zmena nastala v tom, že na začatie trestného stíhania sudcu nie je potrebný súhlas ústavného súdu

Vzhľadom na túto skutočnosť a skutočnosť, že zákon explicitne nedefinuje pojem „rozhodovacia činnosť sudcu“ okresný i krajský súd vychádzali správne z predchádzajúcich rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, Ústavného súdu Slovenskej republiky a tiež práva Európskej únie.

Správne ustálili, že za rozhodovanie sudcu sa považuje proces aplikácie, ako aj samotná aplikácia právnych predpisov sudcom v rámci jeho právomoci. Pod pojmom aplikácia v práve je potrebné rozumieť použitie právnych noriem na konkrétny prípad. Rozhodovanie sudcu je tak možné vo všeobecnosti definovať ako postup sudcu v rámci jeho právomoci ako aj postup sudcu pri použití právnych noriem a samotné použitie právnych noriem sudcom v konkrétnom prípade v rámci jeho právomoci. Rozhodovanie sudcu zahŕňa také subjektívne kategórie ako sú vyhodnocovanie dôkazov a celej dôkaznej situácie, ustáľovanie skutkového stavu, subsumpciu zisteného skutkového stavu pod príslušné právne normy, ich výklad, určovanie postupu pri rozhodovaní a priorit rozhodovania, ako aj samotné rozhodnutie.

V užšom slova zmysle sa podľa rozhodovacej praxe najvyššieho súdu rozhodovacou činnosťou rozumie

konanie a rozhodovanie v konkrétnej právnej veci, od začatia konania, cez jednotlivé procesné úkony, procesné čiastkové rozhodnutia, teda procesné pravidlá vedenia konania vydané v priebehu súdneho konania, ktoré sú nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci samej až po konečné rozhodnutie.

Výkon právomoci sudcu spočíva v konaní a rozhodovaní. Jedná sa o neoddeliteľný proces, pretože každému rozhodnutiu predchádza nejaké konanie, súčasťou ktorého sú aj rôzne procesné úkony (ustanovenie znalca, tlmočníka), neformalizované (administratívne) úkony (prípisy, výzvy), ktoré majú charakter rozhodnutí nie konečných, len sú nevyhnutné pre následné rozhodnutie vo veci samej.

Na základe uvedeného ani dovolací súd nemá pochybnosti o tom, že ku konaniu obvineného JUDr. G., ktoré je predmetom obžaloby, došlo v súvislosti s výkonom jeho funkcie, teda v súvislosti s jeho rozhodovacou činnosťou, na ktorú sa vzťahuje hmotnoprávna imunita. Rozhodovacia činnosť sudcu pri reálnom výkone jeho funkcie požíva ochranu ako celok, imunita sa nevzťahuje len na určité časti rozhodovacej činnosti sudcu.

Dovolací súd sa stotožnil s obhajobným tvrdením obvineného vyjadreným v reakcii na podané dovolanie, že k pojmu rozhodovacia činnosť sudcu nie je možné pristupovať reštriktívne a z toho extrahovať len určité činnosti, ktoré doslovne napĺňajú obsah tohto pojmu, t. j. aktívne konanie bezprostredne smerujúce k určitému rozhodnutiu. Aj nekonanie vo veci, resp. oneskorené rozhodnutie sudcu, je nevyhnutné považovať za súčasť rozhodovania a spadá pod pojem rozhodovacej činnosti sudcu.

Najvyšší súd poznamenáva, že ani justičná skúška, ani výberové konanie na sudcu a ani neustále vzdelávanie sa sudcu nezaručujú jeho neomylnosť a dokonalosť. Prirodzene sa predpokladá, že nikto nie je absolútne perfektný, dokonalý či neomylný a preto si každá spoločnosť vytvorila režim kontroly a opravy. Takýto režim sa vzťahuje aj na rozhodovaciu činnosť sudcu a na jeho konanie súvisiace s rozhodovacou činnosťou vo forme možnosti nadriadených súdov korigovať jeho chyby prameniace nielen z nepozornosti ale niekedy bohužiaľ aj z lajďackosti. Všetky chyby, ktorých sa obvinený dopustil (sú predmetom obžaloby) boli v rámci režimu kontroly a opravy konvalidované, čím bola zjednaná náprava. Viacstupňový režim kontroly a opravy predpokladá riešenie aj nedbanlivostných pochybení sudcov v konaní a rozhodovaní a zaručuje im tak možnosť konať a rozhodovať bez strachu - nezávisle, že ak sa dopustia chyby v konaní súvisiacom s rozhodnutím a následne nesprávne rozhodnú budú vystavený hrozbe trestného stíhania. To je napokon samotnou podstatou ustanovenia § 29a zákona č. 385/2000 Z. z.

Najvyšší súd sa preto stotožňuje aj s argumentáciou prvostupňového súdu vyslovenou v jeho rozhodnutí, že pokiaľ vyššie súdne inštancie (krajský súd) rozhodli o porušení základných práv obvineného nižšími súdnymi inštanciami a toto pochybenie bolo súdom vyššej inštancie napravené (v posudzovanom prípade boli obvinení prepustení z väzby na slobodu), nie je dôvod na začatie trestného stíhania sudcov rozhodujúcich na súde nižšieho stupňa, nakoľko ich chráni funkčná imunita a ako je už uvedené vyššie pochybenie bolo napravené vyššou inštanciou.

Aj dovolací súd považuje za nevyhnutné opätovne zdôrazniť, že imunitu sudcov, ktorá sa im priznáva za účelom nerušeného výkonu ich funkcie a má zabezpečiť sudcom ochranu, nie je možné chápať ako nejakú výsadu udelenú súdnej moci, ale je nevyhnutným predpokladom naplnenia jej zodpovednosti za nestranné a spravodlivé súdne rozhodnutia. Priznaná imunita sudcom má zaistiť nezávislosť sudcu a má zaistiť sudcovskú právomoc slobodne a nezávisle zisťovať právo.

Na základe uvedeného dovolací súd rezumuje, že v trestnom stíhaní obvineného JUDr. G. za skutky uvedené v obžalobe nie je možné pokračovať, pretože ide o osobu, ktorá v čase spáchania skutkov i v súčasnosti je vyňatá z pôsobnosti orgánov činných v trestnom konaní a súdu. Ďalším stíhaním obvineného by bolo porušené jeho základné právo nebyť stíhaný inak ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Oba konajúce sudy i obhajoba sa zaoberali aj otázkou naplnenia, resp. nenaplnenia znakov skutkovej

podstaty trestného činu podľa § 327 Trestného zákona a to s poukazom na absenciu následku v podobe zmarenia či podstatného sťaženia účelu trestného konania, spôsobeného konaním obvineného.

Tieto úvahy sú nad rámec dovolacieho konania, preto sa dovolací súd nimi nezaoberal, v tejto súvislosti len poukazuje na dôvody uvedené v prvostupňovom rozhodnutí.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na tomto základe, bez meritórneho preskúmania veci, na neverejnom zasadnutí konštatoval, že je zrejme nenaplnenie dôvodu dovolania uplatneného generálnym prokurátorom, a preto tento mimoriadny opravný prostriedok podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.